

РОБЪРТ ШЕКЛИ
ПОКЛОННИЧЕСТВО НА
ЗЕМЯТА

Превод от английски: Мария Гайтаникова, 1982

chitanka.info

Алфред Саймън бе роден на Казанга IV, малка селскостопанска планета недалеч от Арктур, и тук, в пшеничените поля, той караше своя комбайн, а през дългите тихи вечери слушаше записи на любовни песни от Земята. Добре се живееше на Казанга. Тук девойките бяха милувидни, весели, но не превзети, бяха добри другари и верни приятели в живота. Но бяха толкова неромантични! На Казанга се развличаха открито, живо, весело, но освен веселието нямаше нищо друго.

Саймън чувствуваше, че нещичко в това спокойно съществуване не му достига. Докато един ден разбра какво именно.

С потрошения си, натоварен с книги космолет на Казанга пристигна някакъв търговец. Той беше слаб, с много светли клепки и вежди и не съвсем с всичкия си. В негова чест уредиха празненство, защото в далечните светове обичаха новото.

Търговецът им разказа последните клюки, за войната на цените между Детройт II и Детройт III, за това, как на Алан ловят риба, за тоалетите на съпругата на президента на Мораций и колко смешно разговаряли хората от Доран V. Накрая някой помоли:

— Разкажете ни за Земята.

— О! — Търговецът повдигна вежди. — Вие искате да научите нещо за планетата-майка? Приятели, никъде из Вселената няма такова местенце като старата Земя, никъде! На Земята, приятелчета, е разрешено всичко, не се отказва нищо.

— Нищичко? — попита Саймън.

— Те си имат и закон за това — със самодоволна усмивка поясни търговецът. — И досега никой не го е нарушавал. На Земята всичко е по иначе, приятели. Вие се специализирате в селско стопанство? Е, Земята пък се специализира в какви ли не абсурди от рода на лудост, красота, война, опиянение, целомъдрие, ужас и други такива, и хората пътуват десетки светлинни години, за да опитат тези продукти.

— И любовта? — попита една от жените.

— Разбира се, мила — каза ласкаво търговецът. — Земята е единственото място в Галактиката, където любовта все още съществува. Детройт II и III се опитаха да практикуват любов, но им се стори твърде скъпичко удоволствие. На Алан решиха да не размътват умовете, а за нейния импорт на Мораций и Доран V просто нямаше

време. Но както вече ви казах, Земята се специализира по абсурдите и те носят доход.

— Доход ли? — попита пълничкият фермер.

— Разбира се! Земята е стара планета, нейните недра и почвата ѝ са изтощени. Днес колонии се й са вече независими, там живеят здравомислещи като вас. Те искат да продават своите стоки на сметка. Така че с какво все още може да търгува старата Земя, ако не с такива глупости, за които си струва да се живее.

— А вие обичахте ли там, на Земята?

— Обичах — някак неприветливо отговори търговецът. — Обичах, а сега пътешествувам. Приятели, тези книги...

На извънредно висока цена Саймън се сдобил със сборник древна поезия и като го четеше, мечтаеше за страст под влудяваща луна, за тела, нежно притиснати едно о друго на тъмен морски бряг, за първи слънчеви лъчи, проблясващи по засъхналите устни на влюбени, отдали се на безумна любов и омаяни от еката на вълните.

И всичко това било възможно само на Земята! Затова, както казваше търговецът, пръснатите по далечни краища чедата на Земята трябва много да работят, за да накарат чуждите планети да им дават средства за съществуване. На Казанга отглеждаха пшеница и царевица, на Детройт II и III израстваха заводи. С добива си на риба Алан се славеше из целия Южен звезден пояс, а дивите простори на Доран V не бяха още покорени. Всичко си беше така, както трябваше да бъде.

На новите светове водеха суров, детайлно планиран живот, безупречен в своето съвършенство. Но в мъртвите селения на Космоса нещо бе погубено — Земята единствена познаваше любовта.

Ето защо Саймън работеше, пестеше и мечтаеше. И когато стана на двайсет и девет години, той продаде фермата, нареди в удобно куфарче чисти ризи, сложи най-хубавия си костюм и чифт здрави обувки и се намери на борда на лайнера Казанга — Метрополия.

В последна сметка той пристигна на Земята, където непременно трябваше да се сбъднат мечтите му, защото това бе гарантирано със закон.

Той бързо премина митническия контрол на нийоркския космодрум и с крайградското метро стигна до Таймс скуеър. Тук той излезе на повърхността, премигвайки с очи на силното слънце, и

здро̀во стисна др̀жката на куфарчето, понеже го бяха предупредили за джебчиите и другите градски обитатели.

Притаил д̀х, той с удивление се оглеждаше.

Първото, което го порази, бе огромното множество заведения с атракции в две, три и четири измерения според вкуса на всеки зрител. И то какви атракции!

Вдясно от него надпис на огромна шатра известяваше: „ДОКУМЕНТАЛНИ КАДРИ ЗА СЕКСУАЛНАТА ПРАКТИКА НА ЖИТЕЛИТЕ НА ЗЕЛЕНИЯ АД! ПОТРЕСАВАЩИ РАЗОБЛИЧЕНИЯ!“

Прииска му се да влезе. Но на другата страна на улицата показваха военни и приключенски филми. Рекламата крещеше: „ГЪЛТАЧИ НА СЛЪНЦА! ПОСВЕЩАВА СЕ НА ЛУДИТЕ ГЛАВИ ОТ КОСМИЧЕСКАТА ФЛОТА!“, „ТАРЗАН СЕ СРАЖАВА С ВАМПИРИ ОТ САТУРН!“

Той си припомни, че в книгите се говореше за Тарзан като за езически герой на Земята.

Всичко това беше изумително, а той очакваше още толкова много! Видя малки заведения, в които можеш да купиш всякакви ястия от всички светове и различни земни блюда — пица, спагети, топли кренвирши. Имаше лавки, в които се продаваха излишъци от униформите на космическите флоти, и лавки, в които продаваха само напитки.

Саймън не знаеше откъде да започне. Изведнаж той чу отзад отчетлив грохот на картечен откос и рязко се извърна.

Това беше чисто и просто стрелбище — дълго, тясно, весело украсено помещение с висок тезгях. Шефът на стрелбището, мургав шишко с трапчинка на брадата, седеше на висока табуретка и се усмихваше на Саймън.

— Опитайте си късмета!

Саймън влезе и видя, че вместо обичайните мишени в другия край на стрелбището на изпонадупчен от куршуми табуретки седяха четири твърде леко облечени жени. На челото и гърдите на всяка от тях беше нарисувана по една „ябълчица“

— Нима стреляте с истински куршуми? — попита Саймън.

— Разбира се — каза шефът. — На Земята има закон, който забранява да се рекламира стока, ако фирмата не може да я продаде. Истински куршуми и истински момичета! Застанете и цапнете една!

— Давай, приятел! Бас държа, че няма да ме улучиш! — викна една от жените.

— Той няма да улучи и космолет! — подкочоросваше го друга.

— Къде го! Хайде, приятелче!

Саймън прекара ръка по челото си и се опита да се държи така, като че ли във всичко това нямаше нищо необичайно. В края на краищата това е Земята, където всичко, което изискват интересите на търговията, е позволено.

— А има ли стрелбища, където стрелят в мъже? — попита той.

— Разбира се — отвърна шефът — Но вие не сте по мъжете, нали?

— Разбира се, не съм.

— От друга планета ли сте?

— Да. По какво познахте?

— По костюма. Винаги познавам по костюма. — Шишкото притвори очи и напевно занарежда. — Застанете, застанете тук, убийте жената! Не сдържайте комплексите си! Натиснете спусъка и ще видите как целият ви гняв ще се изпари! Действува по-добре и от масаж! Дори от напиване до забрава! Елате и убийте жената!

— И вие си оставате мъртва, когато ви убиват? — попита Саймън едно от момичетата.

— Не говорете глупости — каза девойката.

— Ама...

— Може да бъде и по-зле — добави девойката, вдигайки рамене.

Саймън щеше да попита какво може да бъде по-зле, но шефът се наведе към него през тезгяха и каза поверително:

— Слушай, момко. Виж какво имам.

Саймън погледна зад тезгяха и видя малък автомат.

— На смешна цена — каза шефът — ще ти дам да постреляш с автомата. Стреляй където искаш, натроши всичко на сол, направи стените на решето. Четирийсет и пети калибър — ей такава дупка правят куршумите. Само когато стреляш с автомат, наистина чувствуваш, че стреляш.

— Не ме интересува — каза твърдо Саймън.

— Мога да ти предложа и граната, две дори. Избухливи, разбира се. Ако наистина искаш...

— Не!

— На добра цена — каза шефът — ти можеш да ме застреляш, ако наистина имаш такъв вкус, въпреки че това май не те интересува.

— Не! Никога! Това е ужасно!

Шефът го погледна в очите.

— Сега не си в настроение? Добре. Моето заведение работи денонощно. Ще се видим по-късно, момко.

— Никога! — каза Саймън, излизайки от стрелбището.

— Чакаме те, миличък! — подвикна след него една от жените.

Саймън се приближи към тезгяха с напитките и си поръча кока-кола. Видя, че ръцете му треперят. Налагайки си с мъка да се успокои, той започна бавно да отпива от питието. Саймън си напомняше непрекъснато, че не бива да съди за Земята по нормите на поведение на собствената си планета. Щом на хората на Земята им харесва да убиват и жертвите не възразяват, защо да протестира?

Или трябва?

— Привет, момче! — долетя отстрани глас, който то го измъкна от унеса.

Саймън се обърна и видя един завързак със сериозно и многозначително изражение на лицето, който стоеше наблизко, потънал в голяма за ръста му пелерина.

— Не сте тукашен? — попита завързакът.

— Не съм — отговори Саймън — Как познахте?

— По обувките. Познавам винаги по обувките. Харесва ли ти нашата планета?

— Тя е... необичайна — каза внимателно Саймън. — Искам да кажа, че не очаквах... е...

— Ясно — каза дребосъкът, — ти си идеалист. Стигаше ми един поглед към твоето честно лице да видя това, приятелче. Ти си дошъл на Земята с определена цел. Прав ли съм?

Саймън кимна.

— Знам твоята цел — продължи дребосъкът. — Искат ти се да участвуваш във война, която ще спаси света, и си попаднал точно където трябва. Тук по всяко време се водят шест основни войни и човек може всеки момент да изиграе важна роля в някоя от тях.

— Извинете, но...

— Тъкмо сега — каза авторитетно дребосъкът — угнетените работници на Хила водят отчаяна революционна борба. Стига един, за

да се наклони везната! Тоя човек, приятел, можеш да бъдеш ти!

Като види изражението на лицето на Саймън, дребосъкът бързо се поправи:

— Но немалко доводи могат да се намерят и в полза на просветената аристокрация. Старият мъдър управител на Хила, управник-философ в най-дълбокия платоновски смисъл на думата, има голяма нужда от твоята помощ. Неговата малка свита — учени, хуманисти, швейцарска гвардия, дворянство и селяни — тежко страда от заговор, вдъхновяван от чужда държава. Един човек...

— Мен това не ме интересува — каза Саймън.

— Може би те влече към малките групи от рода на феминисти, защитници на сухия режим или оборота на сребърни монети? Можем да уредим...

— Не искам война — каза Саймън.

— Разбирам твоето отвращение — каза дребосъкът, като закима бързо с глава. — Войната е ужасна. Тогава си дошъл на Земята заради любовта.

— Как разбрахте? — попита Саймън.

Дребосъкето скромно се усмихна.

— Любовта и войната — каза той — са основните обекти на земната търговия. Те открай време ни носят чудесни доходи.

— А много ли е трудно да намериш любовта? — попита Саймън.

— Давай по Бродуей, това е два квартала оттука — живо отвърна дребосъкът. — Ще го видиш. Кажи, че те изпраца Джо.

— Но това е невъзможно! Просто така, влизаш си и...

— Ти какво знаеш за любовта? — попита Джо.

— Нищо.

— Затова пък ние сме спецове в тази област.

— Знам онова, което пише в книгите — каза Саймън — Страст под влудяваща луна...

— Да, да, и тела, нежно притиснати едно о друго на морски бряг, отдали се на безумна любов, омаяни от еката на вълните.

— Чели ли сте тази книга?

— Това е обикновена рекламна брошурка. Два квартала оттук. Няма да пропуснеш.

И вежливо покланяйки се, Джо изчезна в тълпата.

Саймън допи колата и пое по Бродуей.

Той дълбоко се замисли, но реши да не прави прибързани изводи. Стигна 44-а улица и видя гигантска, ярко светеща неонова фирма. На нея се четеше: „Любов инкорпорейтид“.

По-дребните неонов букви гласяха; „Отворено денонощно!“

И по-долу: „На втория етаж“.

Саймън се намръщи, страшно подозрение мина през ума му. Въпреки това се качи по стълбата и влезе в малка, с вкус обзаведена приемна. Оттук го отпратиха до дългия коридор, казвайки номера на съответната стая.

В стаята зад внушително писалище седеше красив сивокос човек. Той стана, протегна ръка на Саймън и каза:

— Здравейте! Как вървят работите на Казанга?

— А по какво познахте, че съм от Казанга?

— По ризата. Винаги познавам по ризите. Казвам се мистър Тейт и съм тук, за да направя за вас всичко, което е по силите ми. Вие сте...

— Саймън. Алфред Саймън.

— Моля ви, седнете, мистър Саймън. Искате ли цигара? Ще пийнете ли нещо? Няма да съжалявате, че сте се обърнал към нас, сър. Ние сме най-старшата фирма в областта на любовния бизнес и много по-голяма от най-близкия ни конкурент — акционерното дружество „Страст“. При това стойността на услугите при нас е по-умерена, а получавате висококачествена стока. Мога ли да попитам кой ви упъти към нас? Видели сте голямата ни реклама в „Таймс“? Или...

— Изпраща ме Джо — каза Саймън.

— А, енергичен човек — мистър Тейт весело поклати глава. — Е, сър, няма защо да отлагаме работата. Изминали сте дълъг път заради любовта и ще имате любов.

Той се протегна към бутона, поставен в бюрото, но Саймън го спря с думите:

— Не искам да бъда неучтив, но...

— Слушам ви — каза мистър Тейт с ободряваща усмивка.

— Едно не разбирам — на един дъх, силно зачервен, каза Саймън. На челото му избиха капчици пот. — Струва ми се, че не съм попаднал където трябва. Не бих път до Земята, за да... Искам да кажа, че вие всъщност не можете да продавате любов. Нали не можете? Всичко друго, но не и любов! Искам да кажа, че това не е истинска любов.

— Какво говорите? Разбира се, че е истинска! — каза мистър Тейт, надигайки се от удивление. — Точно там е работата! Сексуалните удоволствия са достъпни за всеки. Боже мили, та след човешкия живот това е най-евтиното нещо в цялата Вселена. Но любовта е рядкост, любовта е особена стока, любов можеш да намериш само на Земята. Четохте ли нашата брошура?

— „Тела на тъмен морски бряг“? — попита Саймън.

— Да, същата. Аз я писах. В нея се говори за чувство, нали? Не може да изпитваш това чувство към когото и да е, мистър Саймън. Такова чувство може да изпиташ само към този, който те обича.

— И все пак нима вие предлагате истинска любов? — произнесе замислено Саймън.

— Разбира се, че истинска. Ако продавахме подправена любов, така и щяхме да я наречем. Законите на рекламата се много строги на Земята, уверявам ви. Може да се продава какво ли не, но не и да се лъжат потребителите. Това е въпрос на етика, мистър Саймън!

Тейт пое дъх и продължи по-спокойно:

— Не, сър, няма никаква грешка. Ние не предлагаме заместители. Това е същото чувство, което поетите хилядолетия са възпявали. С помощта на чудесата на съвременната наука ние можем да предоставим на ваше разположение чувството, когато ви е удобно, в приятна опаковка и на смешно ниска цена.

— Мислех, че то е по-... неочаквано.

— Неочакваното си има своя прелест — съгласи се мистър Тейт. — Нашите изследователски лаборатории работят над този проблем. Повярвайте ми, няма нещо, което науката не би създала, стига да има търсене.

— Не ми харесва всичко това — каза Саймън, ставайки от стола. — По-добре да отида на кино.

— Почакайте! — извика мистър Тейт. — Вие мислите, че искаме да ви натрапим нещо. Мислите, че ще ви запознаем с момиче, което ще се държи като че ли ви обича, а всъщност се преструва. Така ли е?

— Може и така да е.

— А ето че не е така! Първо, това би било твърде скъпо. Второ, амортизацията на момичето би била огромна. Живот, изпълнен с лъжи от такъв мащаб, би я довел до тежко психическо разстройство.

— Как го правите тогава?

— Използуваме нашите научни познания за законите на човешкото мислене.

За Саймън това беше китайско четмо. Той тръгна към вратата.

— Само една дума — рече мистър Тейт. — Имате вид на съобразителен млад човек. Нима наистина не можете да различите истинската любов от престорената?

— Мога, разбира се.

— Ето я гаранцията! Ако не сте удовлетворен, няма да платите и цент.

— Ще си помисля.

— Защо да отлагаме? Именити психолози твърдят че истинската любов укрепва нервната система и възстановява душевното равновесие, успокоява накърненото самолюбие, балансира действието на хормоните и подобрява тона на лицето. В любовта, която ви предлагаме, има всичко — дълбока и постоянна привързаност, несдържана страст, пълна преданост, почти мистично обожаване както на вашите недостатъци, така и на достойнствата ви, искрено желание да се прави приятното. И като допълнение на всичко това само „Любов инкорпорейтид“ може да ви продаде спонтанната първа искрица, заслепяващия миг на любовта от пръв поглед.

Мистър Тейт натисна бутона. Все още в колебание, Саймън се намръщи. Вратата се отвори, в стаята влезе момиче и Саймън престана да мисли.

Тя беше висока и стройна. Имаше кестеняви коси с червеникав оттенък. Саймън не би могъл да каже нищичко за нейното лице — сълзи премрежиха очите му. И ако някой го попиташе за нейната фигура, той би го убил.

— Мис Пени Брайт — каза мистър Тейт, — запознайте се с мистър Алфред Саймън.

Девојката понечи да проговори, но не успя да произнесе и една дума. И Саймън загуби дар слово. Стигаше му да я погледне и той разбра всичко. Той почувствува със сърцето си, че е любим, истински, беззаветно.

Хванати ръка за ръка, те веднага излязоха, седнаха в реактивния вертолет и се приземиха край малка бяла вила, която се намираше в една борова горичка и прозорците ѝ гледаха към морето. Те говориха, смяха се, милваха се, а по-късно в заревото на лъчите на залязващото

слънце Пени се видя на Саймън огнена богиня. А в синкавия здрав тя го погледна с огромните си тъмни очи и нейното познато тяло отново стана загадъчно. Луната изгря, ярка до полуда, превръщайки плътта в мираж. Ридаейки, момичето го удряше по гърдите с малките си юмручета и Саймън също ридаше, без да знае защо. И накрая настъпи зазоряването, слабите и тревожни лъчи на слънцето играеха по засъхналите устни и телата, притиснати едно о друго, а край тях екотът на вълните ги зашеметяваше, разпалваше и ги довеждаше до безумие.

* * *

По пладне те се върнаха в кантората на фирмата „Любов инкорпорейтид“. Пени стисна ръката му и изчезна зад вратата.

— Беше ли това истинска любов? — попита мистър Тейт.

— Да!

— И сте напълно удовлетворен?

— Да! Това беше любов, най-истинска любов! Но защо тя толкова настояваше да се върнем?

— Състоянието на хипноза отмина — каза мистър Тейт.

— Какво?

— А вие какво очаквахте? Всеки търси любов, но малцина могат да я платят. Моля, ето вашата сметка, сър.

Саймън ядосано отброи парите.

— Нямаше нужда от това — каза той. — Аз и без друго щях да платя за запознаването. Къде е сега тя? Какво направихте с нея?

— Моля ви, успокойте се — убеждаваше го мистър Тейт.

— Не искам да се успокоявам! — крещеше Саймън. — Искам да видя Пени!

— Това е невъзможно! — студено произнесе мистър Тейт. — Бъдете така любезен да прекратите тази сцена.

— Искате да ми измъкнете още пари? — виеше Саймън. — Добре, плащам. Колко трябва да платя, за да я изтръгна от вашите лапи?

И Саймън измъкна портфейла си и го запрати на масата.

Мистър Тейт посочи с пръст портфейла.

— Сложете това в джоба си — каза той. — Ние сме стара и уважавана фирма. Ако още веднаж повишите тон, ще бъда принуден да ви отстраня отгук.

Саймън с усилие подтисна гнева си, пъкна портфейла в джоба си и седна. Поемайки дълбоко дъх, той каза спокойно:

— Извинете.

— Така вече е по-добре. Не позволявам да ми се крещи. Но ако сте благоразумен, мога да ви изслушам. Е, какво има?

— Какво има ли? — Саймън отново повиши глас. След това се помъчи да се овладее и заяви: — Тя ме обича.

— Разбира се.

— Тогава защо ни разделихте?

— Какво общо има едното с другото? — попита мистър Тейт. — Любовта е възхитителна интермедия, отдих, полезен за интелекта, за твоето „аз“, за баланса на хормоните, за тена на лицето. Но едва ли някой ще пожелае да продължи любовта, нали?

— Аз бих пожелал — рече Саймън. — Тази страст е необикновена, единствена...

— Всички са такива — прекъсна го мистър Тейт. — И сигурно ви е известно, че стават по един и същ начин.

— Какво?

— Разбира се, вие познавате механизма на производството на любов?

— Не — каза Саймън. — Мислех, че това е... единствената.

Мистър Тейт поклати глава.

— Ние се отказахме от процеса на естествения подбор преди много векове, наскоро след техническата революция. Той е твърде бавен и непригоден за търговия. Защо ни е той, щом ние можем да произвеждаме всяко чувство по пътя на трениране и стимулиране на дадени мозъчни центрове? И какъв е резултатът? Пени се влюбва във вас до уши! Както ние преценихме, вашата собствена склонност именно към нейния телесен тип направи чувството пълно. Ние винаги пускаме в ход тъмния морски бряг, влудяващата луна, бледото зазоряване.

— И можете да я накарате да обикне когото и да е — бавно произнесе Саймън.

— Да я убедим да обикне — поправи го мистър Тейт.

— Господи, как ли се е хванала на тази ужасна работа? — попита Саймън.

— Както обикновено. Дойде и подписа договор. Работата е платена много добре. След като изтече договорът, ние възстановяваме първоначалната ѝ индивидуалност. Непроменена! Но защо наричате работата ужасна? В любовта няма нищо осъдително.

— Това не беше любов!

— Да, любов! Стока без фалшификация! Неангажирани научни фирми направиха качествен анализ, като я сравниха с естественото чувство. Всички изследвания показаха, че нашата любов е по-дълбока, по-страстна, по-гореща, по-пълна.

Саймън примижа, после отвори очи а каза:

— Вижте. До гуша ми дойде вашият научен анализ! Обичам я, тя ме обича, всичко останало няма значение. Позволете ми да поговоря с нея! Аз искам да се ожена за нея!

Носът на мистър Тейт се покри с бръчици от отвращение.

— Оставете, млади човече! Искате да се ожените за такова момиче? Ако целта ви е брак, ние се занимаваме и с това. Мога да ви уредя идилична женитба по любов от почти пръв поглед с девственица, проучена от чиновника в правителствения надзор...

— Не! Обичам Пени! Позволете ми поне да поговоря с нея!

— Това е свършено невъзможно — каза мистър Тейт.

— Защо?

Мистър Тейт натисна копчето на бюрото си.

— Още нещо да измислите? Ние вече унищожихме предишното внушение. Сега Пени обича друг.

Чак тогава Саймън разбра. Може би дори сега, в този миг, Пени гледа другия мъж със същата страст, която той познаваше, изпитваше към другия мъж онази пълна и безбрежна любов, която неангажираните научни фирми смятаха за по-силна, отколкото старомодния, търговски неизгоден естествен подбор, и прекарва времето си на онзи тъмен морски бряг, споменат в рекламната брошура...

Той се хвърли напред, за да удуши мистър Тейт, но двама яки служители, втурнали се в стаята, го хванаха и го поведоха към вратата.

— И помнете! — извика след него Тейт. — Това в никакъв случай не омаловажава онова, което вие изживяхте.

С цялата си озлобеност Саймън разбираше, че Тейт казва истината.

И след това той се намери на улицата.

В началото имаше само едно желание — да избяга от Земята, където търговските несъответствия са повече, отколкото един нормален човек може да си позволи. Той вървеше много бързо, но Пени вървеше редом и лицето ѝ беше удивително красиво от любовта към него и към другия, ето и към този, и този, и този...

И, разбира се, той се озова в стрелбището.

— Ще опитате ли късмета си? — попита шефът.

— Да — каза Алфред Саймън.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 51,52/1982 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.